Ο πραγματικός Θεός της ορθοδόξου πίστεώς μας († Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 11 Απριλίου, 2022

Είναι γεγονός πως πολλοί από εμάς θα θέλαμε τον Θεό πιο δυναμικό, πιο άμεσο, πιο πάνοπλο, πιο αποτελεσματικό στις νίκες κατά των εχθρών μας, των αντιδίκων μας, των ειρωνευτών μας, των επιβουλευτών μας. Θα επιθυμούσαμε ένα Θεό κυρίαρχο, εξουσιαστή, καταστροφέα των ασεβών αρνητών και αντιπάλων του. Έτσι κι εμείς θα κυκλοφορούσαμε με ψηλά το κεφάλι, υπερήφανοι για τον πανίσχυρο Θεό που ακολουθούμε, προνομιούχοι για τον Θεό που έχουμε.

Όμως, αν καλοσκεφθούμε, εμβαθύνουμε και προσέξουμε, θα δούμε ότι **μέσα από τις δοκιμασίες μας έχουμε την πραγματική αίσθηση της μικρότητός μας και της μεγαλοσύνης του Θεού Πατέρα. Παρά τις όποιες κατακτήσεις, επιτυχίες και νίκες ο άνθρωπος παραμένει μικρός, για να διατηρείται στην ωραία ασφάλεια της αγίας ταπεινώσεως. Η μεγαλειότητα της μεγαλοσύνης του Θεού υπάρχει και μέσα στις νομιζόμενες από εμάς ήττες του**. Καλούμεθα, αγαπητοί μου, να υποψιαστούμε τον πραγματικό Θεό της ορθοδόξου πίστεώς μας, και όχι ένα Θεό ανάμεσα στους θεούς των θρησκειών και των ανθρώπινων κατασκευών και φαντασιών.

Είναι πράγματι, αδελφοί μου, ένα συγκλονιστικό σκάνδαλο ο Θεός που μας παρουσίασαν οι ιεροκήρυκες στις εκκλησίες μας, οι κατηχητές στα κατηχητικά σχολεία, οι δάσκαλοι με τα θρησκευτικά βιβλία στα σχολεία και οι ευσεβείς γονείς στα σπίτια μας ως παντοδύναμο και πανίσχυρο ν’ απουσιάζει, να σιωπά, να κρύβεται από σεισμούς, πυρκαγιές, ναυάγια, αυτοκινητιστικά δυστυχήματα, θανάτους παιδιών και νέων.

Η επικράτηση του κακού, η επιβράβευση της κακίας, η άνοδος των ανάξιων, η ευημερία των άτιμων, η ανάδειξη των παρανομούντων γεμίζουν το νου του ανθρώπου πικρούς λογισμούς, παραζάλη, αθυμία, στενοχώρια, αίσθηση εγκατάλειψης, απουσίας του Θεού. Γιατί δεν μιλά; Γιατί δεν παρεμβαίνει; Γιατί δεν παρουσιάζεται; Δεν περίμεναν ποτέ αυτή την εγκατάλειψη από τον Κύριο και Θεό τους, τον Ουράνιο πατέρα τους.

Όμως ο Θεός υπάρχει, σε πείσμα όλων των αντιφρονούντων. Υπάρχει σε όλες τις εστίες του άφατου πόνου, της πιο υψηλής τραγωδίας. **Υπάρχει όχι ασφαλώς ως**

δημιουργός και αίτιος του κακού **και του πόνου, όχι ως ένας ανεύθυνος θεατής του ανθρώπινου πόνου, αλλά ως ένας πατέρας που πονά και προσδοκά. Πονά για την κατάχρηση της ελευθερίας**, που έδωσε ο ίδιος απλόχερα στα αγαπητά τέκνα του, για την αμετανοησία παρά τις δοκιμασίες των παιδιών, για την αγάπηση των παθών και της κακίας και όχι των αρετών και της ευλογημένης κι ευφρόσυνης πνευματικής ζωής.

Γιατί άραγε μας παιδεύει ο Θεός; Δεν μας αγαπά; Γιατί μας έπλασε; Δεν είναι δίκαιος; Μα, μας τα είπε από νωρίς ξεκάθαρα, με κάθε σαφήνεια και ακρίβεια. **Ο δρόμος που θ' ακολουθήσετε θα 'ναι στενός και ανηφορικός**, θα οδηγήσει όμως σε άπλα και ευρυχωρία. **Ο πλατύς δρόμος που ακολουθεί ο πολύς κόσμος, θα οδηγήσει σίγουρα σε γκρεμό**. Διαλέξτε και πάρτε.

Ο Χριστός μπορούσε ν' αποφύγει τη σταύρωση. Δεν το έκανε. Στον σταυρό του γράφουμε: Ο Βασιλεύς της Δόξης! **Ο Χριστός δοξάσθηκε στον σταυρό**. Έμβλημα του χριστιανισμού είναι ο τίμιος σταυρός του Χριστού.

Αυτό έχει μία ιδιαίτερα μεγάλη σημασία. Μερικοί σήμερα μοντέρνοι θεολόγοι θέλουν να μιλούν για έναν ασταύρωτο, αντιασκητικό, άκοπο και άμοχθο χριστιανισμό. Μιλούν για τη μετανεωτερική θεολογία, για τη θεολογία του έρωτος, της χαράς και της απελευθερώσεως.

Ο τάφος του Χριστού καθίσταται ζωοπάροχος. Με τον θάνατό του νίκησε τον θάνατο, έδωσε αφοβία θανάτου, ζωή στους κεκοιμημένους, μας εισήγαγε στην ατελεύτητη ζωή.

(Από το βιβλίο: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, "Η παρουσία του Θεού στη ζωή μας". Ιερά Μονή Εισοδίων τής Θεοτόκου Μυρτιάς Θέρμου, Αγρίνιο 2011, σελ. 41)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*